

THE PALIVERSE PROJECT

Το σύμπαν της σοφίας του Βούδα

Ο Τριμερής Κανόνας (Tīrīṭaka)

Ο Κανόνας των Ομιλιών (Sutta Piṭaka)

3. Η συλλογή των συνδεδεμένων ομιλιών (3. Saṃyutta
Nikāya)

1. Το βιβλίο με τους στίχους (1. Saḡāthāvaggo)

4. Συνδεδεμένες ομιλίες με τον Μάρα (4. Mārasaṃyuttaṃ)

[SN 4.1-25, PTS 1.103-1.127]

PaliVerse

3. Η συλλογή των συνδεδεμένων ομιλιών

1. Το βιβλίο με τους στίχους

4. Συνδεδεμένες ομιλίες με τον Μάρα

1. Το πρώτο κεφάλαιο

1. Η ομιλία για την ασκητική πρακτική

137. Έτσι έχω ακούσει - Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στην Ουρουβέλα, στην όχθη του ποταμού Νεραντζαρά, κάτω από τη ρίζα της ινδοσυκιάς του γιδοβοσκού, αμέσως μετά τον πλήρη φωτισμό του. Τότε στον Ευλογημένο, που είχε μεταβεί σε ιδιωτικό χώρο και ήταν σε απομόνωση, εγέρθηκε αυτός ο αναλογισμός στο νου: «Πράγματι είμαι απαλλαγμένος από εκείνη την εκτέλεση αυστηρού ασκητισμού. Καλώς, πράγματι είμαι απαλλαγμένος από εκείνη τη μη επωφελή εκτέλεση αυστηρού ασκητισμού. Καλώς, πράγματι απαλλαγμένος έφτασα στη φώτιση».

Τότε ο Μάρα ο Κακός, αφού αντιλήφθηκε με τον νου του τον αναλογισμό του νου του Ευλογημένου, πήγε προς τον Ευλογημένο· αφού πλησίασε, απευθύνθηκε στον Ευλογημένο με στίχο:

«Αποχωρώντας από την ασκητική πράξη, με την οποία οι νέοι εξαγνίζονται· ακάθαρτος νομίζεις ότι είσαι καθάρος, έχεις αποτύχει στην οδό του εξαγνισμού».

Τότε ο Ευλογημένος, γνωρίζοντας «αυτός είναι ο Μάρα ο Κακός», απευθύνθηκε στον Μάρα τον Κακό με στίχους:

«Γνωρίζοντας ότι είναι μη επωφελής οποιοσδήποτε αυστηρός ασκητισμός για την αθανασία· όλος είναι χωρίς όφελος, όπως κουπί και πηδάλιο στην ξηρά.

Αναπτύσσοντας την ηθική, την αυτοσυγκέντρωση και τη σοφία, την οδό για τη φώτιση· έφτασα στον υπέρτατο εξαγνισμό, έχεις νικηθεί εσύ, θανατοφόρε».

Τότε ο Μάρα ο Κακός, «με γνωρίζει ο Ευλογημένος, με γνωρίζει ο Καλότυχος», δυστυχισμένος και καταθλιμμένος εξαφανίστηκε ακριβώς εκεί.

2. Η ομιλία για την εμφάνιση του βασιλιά των ελεφάντων

138. Έτσι έχω ακούσει - Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στην Ουρουβέλα, στην όχθη του ποταμού Νεραντζαρά, κάτω από τη ρίζα της ινδοσυκιάς του γιδοβοσκού, αμέσως μετά τον πλήρη φωτισμό του. Εκείνη την περίοδο ο Ευλογημένος καθόταν στο ύπαιθρο στο πυκνό σκοτάδι της νύχτας, και ο ουρανός έσταζε σταγόνα σταγόνα. Τότε ο Μάρα ο Κακός, θέλοντας να προκαλέσει στον Ευλογημένο φόβο, τρόπο και ανατριχίλα, αφού δημιούργησε τη μορφή ενός μεγάλου βασιλικού ελέφαντα, πλησίασε τον Ευλογημένο. Όπως ακριβώς ένας μεγάλος μαύρος βράχος, έτσι ήταν το

κεφάλι του. Όπως ακριβώς καθαρό ασήμι, έτσι ήταν οι χαυλιόδοντές του. Όπως ακριβώς ένας μεγάλος ρυμός αρότρου, έτσι ήταν η προβοσκίδα του. Τότε ο Ευλογημένος, γνωρίζοντας «αυτός είναι ο Μάρα ο Κακός», απευθύνθηκε στον Μάρα τον Κακό με στίχο:

«Περιπλανώμενος για μεγάλο χρονικό διάστημα, παίρνοντας μορφές όμορφες και άσχημες·
αρκεί για σένα αυτό, Κακέ, έχεις νικηθεί εσύ, θανατοφόρε».

Τότε ο Μάρα ο Κακός, «με γνωρίζει ο Ευλογημένος, με γνωρίζει ο Καλότυχος», δυστυχισμένος και καταθλιμμένος εξαφανίστηκε ακριβώς εκεί.

3. Η ομιλία στον Σούμπα

139. Έτσι έχω ακούσει - Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στην Ουρουβέλα, στην όχθη του ποταμού Νεραντζαρά, κάτω από τη ρίζα της ινδοσυκιάς του γιδοβοσκού, αμέσως μετά τον πλήρη φωτισμό του. Εκείνη την περίοδο ο Ευλογημένος καθόταν στο ύπαιθρο στο πυκνό σκοτάδι της νύχτας, και ο ουρανός έσταζε σταγόνα σταγόνα. Τότε ο Μάρα ο Κακός, θέλοντας να προκαλέσει στον Ευλογημένο φόβο, τρόμο και ανατριχίλα, πλησίασε τον Ευλογημένο· αφού πλησίασε, επέδειξε όχι μακριά από τον Ευλογημένο ποικίλες λάμπεις χρωμάτων, όμορφες και άσχημες. Τότε ο Ευλογημένος, γνωρίζοντας «αυτός είναι ο Μάρα ο Κακός», απευθύνθηκε στον Μάρα τον Κακό με στίχους:

«Περιπλανώμενος για μεγάλο χρονικό διάστημα, παίρνοντας μορφές όμορφες και άσχημες·
αρκεί για σένα αυτό, Κακέ, έχεις νικηθεί εσύ, θανατοφόρε».

Όσοι με το σώμα, με την ομιλία και με τον νου είναι καλά συγκρατημένοι· αυτοί δεν ακολουθούν την εξουσία του Μάρα, αυτοί δεν είναι δέσμιοι του Μάρα».

Τότε ο Μάρα... κ.λπ... εξαφανίστηκε ακριβώς εκεί.

4. Η πρώτη ομιλία για την παγίδα του Μάρα

140. Έτσι έχω ακούσει - Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στη Μπαρνασί, στο Ισιπατάνα, στο πάρκο των ελαφιών. Εκεί ο Ευλογημένος απευθύνθηκε στους μοναχούς: «Μοναχοί». «Σεβάσμιε κύριε», απάντησαν εκείνοι οι μοναχοί στον Ευλογημένο. Ο Ευλογημένος είπε αυτό:

«Σε μένα, μοναχοί, μέσω της συνετής προσοχής, μέσω της συνετής ορθής επίμονης προσπάθειας, η ανυπέρβλητη απελευθέρωση επιτεύχθηκε, η ανυπέρβλητη απελευθέρωση πραγματώθηκε. Και εσείς, μοναχοί, μέσω της συνετής προσοχής, μέσω της συνετής ορθής επίμονης προσπάθειας, να επιτύχετε την ανυπέρβλητη απελευθέρωση, να πραγματώσετε την ανυπέρβλητη απελευθέρωση». Τότε ο Μάρα ο Κακός πλησίασε τον Ευλογημένο· αφού πλησίασε, απευθύνθηκε στον Ευλογημένο με στίχο:

«Είσαι δεμένος με τη θηλιά του Μάρα, όσες είναι θεϊκές και όσες ανθρώπινες· είσαι δεμένος με τα δεσμά του Μάρα, δεν θα ξεφύγεις από μένα, ασκητή».

«Είμαι ελεύθερος από τη θηλιά του Μάρα, όσες είναι θεϊκές και όσες ανθρώπινες· είμαι ελεύθερος από τα δεσμά του Μάρα, έχεις νικηθεί εσύ, θανατοφόρε».

Τότε ο Μάρα ο Κακός... κ.λπ... εξαφανίστηκε ακριβώς εκεί.

5. Η δεύτερη ομιλία για την παγίδα του Μάρα

141. Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στη Μπαρνασί, στο Ισιπατάνα, στο πάρκο των ελαφιών. Εκεί ο Ευλογημένος απευθύνθηκε στους μοναχούς: «Μοναχοί». «Σεβάσμιε κύριε», απάντησαν εκείνοι οι μοναχοί στον Ευλογημένο. Ο Ευλογημένος είπε αυτό:

«Είμαι ελεύθερος, μοναχοί, από όλες τις θηλιές, όσες είναι θεϊκές και όσες ανθρώπινες. Και εσείς, μοναχοί, είστε ελεύθεροι από όλες τις θηλιές, όσες είναι θεϊκές και όσες ανθρώπινες. Περιπλανηθείτε, μοναχοί, για την ευημερία του πλήθους, για την ευτυχία του πλήθους, από συμπόνια για τον κόσμο, για το όφελος, την ευημερία και την ευτυχία θεών και ανθρώπων. Μην πηγαίνετε δύο μαζί. Διδάξτε, μοναχοί, τη Διδασκαλία που είναι καλή στην αρχή, καλή στη μέση, καλή στο τέλος, με νόημα και φρασεολογία, και φανερώστε την άγια ζωή ολοκληρωμένη και αγνή. Υπάρχουν όντα με λίγη σκόνη στα μάτια τους· παρακμάζουν επειδή δεν ακούν τη Διδασκαλία. Θα υπάρξουν αυτοί που θα κατανοήσουν τη Διδασκαλία. Κι εγώ, μοναχοί, θα πλησιάσω το χωριό Σενάνι κοντά στην Ουρουβέλα για να διδάξω τη Διδασκαλία». Τότε ο Μάρα ο Κακός πλησίασε τον Ευλογημένο· αφού πλησίασε, απευθύνθηκε στον Ευλογημένο με στίχο:

«Είσαι δεμένος με όλες τις θηλιές, όσες είναι θεϊκές και όσες ανθρώπινες· είσαι δεμένος με τα μεγάλα δεσμά, δεν θα ξεφύγεις από μένα, ασκητή».

«Είμαι ελεύθερος από όλες τις θηλιές, όσες είναι θεϊκές και όσες ανθρώπινες· είμαι ελεύθερος από τα μεγάλα δεσμά, έχεις νικηθεί εσύ, θανατοφόρε».

Τότε ο Μάρα ο Κακός... κ.λπ... εξαφανίστηκε ακριβώς εκεί.

6. Η ομιλία για το φίδι

142. Έτσι έχω ακούσει - Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στο Ρατζάγκαχα, στο Άλσος των Μπαμπού, στο καταφύγιο σίτισης σκιούρων. Εκείνη την περίοδο ο Ευλογημένος καθόταν στο ύπαιθρο στο πυκνό σκοτάδι της νύχτας, και ο ουρανός έσταζε σταγόνα σταγόνα.

Τότε ο Μάρα ο Κακός, θέλοντας να προκαλέσει στον Ευλογημένο φόβο, τρόμο και ανατριχίλα, αφού δημιούργησε τη μορφή ενός μεγάλου βασιλικού φιδιού, πλησίασε τον Ευλογημένο. Όπως ακριβώς ένα μεγάλο πλοίο φτιαγμένο από έναν κορμό δένδρου, έτσι ήταν το σώμα του. Όπως ακριβώς ένα μεγάλο ψάθινο στραγγιστήρι ζυθοποιίας, έτσι ήταν η κουκούλα του. Όπως ακριβώς μεγάλα μπρούτζινα πιάτα της Κοσάλα, έτσι ήταν τα μάτια του. Όπως ακριβώς όταν ο ουρανός βροντά βγαίνουν αστραπές, έτσι από το στόμα του έβγαине η γλώσσα του. Όπως ακριβώς υπάρχει ήχος από το φυσικό του σιδερά όταν φυσά, έτσι ήταν ο ήχος της εισπνοής και εκπνοής του.

Τότε ο Ευλογημένος, γνωρίζοντας «αυτός είναι ο Μάρα ο Κακός», απευθύνθηκε στον Μάρα τον Κακό με στίχους:

«Αυτός που συχνάζει σε άδειες οικίες,
αυτός ο σοφός αυτοσυγκρατημένος είναι ανώτερος·
αφού εγκατέλειψε, ας περπατά εκεί,
διότι αυτό αρμόζει σε έναν τέτοιου είδους.

«Πολλά τα περιπλανώμενα ζώα, πολλά τα τρομακτικά,
και επίσης πολλά τα τσιμπούρια και τα ερπετά·
ούτε μια τρίχα δεν θα κουνούσε εκεί,
ο μεγάλος σοφός που έχει πάει σε άδεια οικία.

«Ακόμη κι αν ο ουρανός σκάσει, η γη σειστεί,
κι αν όλα τα έμβια όντα τρομάξουν·
ακόμη κι αν καρφώσουν βέλος στο στήθος,
οι Βούδες δεν αναζητούν στέγη στις προσκολλήσεις».

Τότε ο Μάρα ο Κακός, «με γνωρίζει ο Ευλογημένος, με γνωρίζει ο Καλότυχος»,
δυστυχισμένος και καταθλιμμένος εξαφανίστηκε ακριβώς εκεί.

7. Η ομιλία για τον ύπνο

143. Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στο Ρατζάγκαχα, στο Άλσος των Μπαμπού, στο καταφύγιο σίτισης σκιούρων. Τότε ο Ευλογημένος, αφού περπάτησε στο ύπαιθρο για μεγάλο μέρος της νύχτας, κοντά στο χάραμα της αυγής έπλυνε τα πόδια του, μπήκε στην κατοικία και ξάπλωσε στη δεξιά πλευρά σε στάση λιονταριού, με το ένα πόδι πάνω στο άλλο, μνήμων και με πλήρη επίγνωση, έχοντας στρέψει τον νου στην αντίληψη του σηκώματος. Τότε ο Μάρα ο Κακός πλησίασε τον Ευλογημένο· αφού πλησίασε, απευθύνθηκε στον Ευλογημένο με στίχο:

«Γιατί κοιμάσαι; Γιατί λοιπόν κοιμάσαι;
Γιατί κοιμάσαι σαν άτυχος;
"Άδειο είναι το σπίτι" και κοιμάσαι;
Γιατί κοιμάσαι ενώ ο ήλιος έχει ανατείλει;»

«Αυτός στον οποίο η παγιδευτική, η κολλώδης
επιθυμία δεν υπάρχει για να τον οδηγήσει πουθενά·
ο Βούδας, με την πλήρη εξάλειψη όλων των προσκολλήσεων,
κοιμάται· τι σε νοιάζει εσένα εδώ, Μάρα;»

Τότε ο Μάρα ο Κακός... κ.λπ... εξαφανίστηκε ακριβώς εκεί.

8. Η ομιλία για την ευχαρίστηση

144. Έτσι έχω ακούσει - Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στη Σαβάτθι, στο άλσος του Τζέτα, στο μοναστήρι του Ανάθαπίντικα. Τότε ο Μάρα ο Κακός πλησίασε τον Ευλογημένο· αφού πλησίασε, είπε αυτόν τον στίχο κοντά στον Ευλογημένο:

«Χαίρεται με τους γιους αυτός που έχει γιους, αυτός που έχει αγελάδες
χαίρεται επίσης με τις αγελάδες·
οι προσκολλήσεις είναι η χαρά του ανθρώπου, διότι αυτός που είναι χωρίς
προσκολλήσεις δεν χαίρεται.»

«Θλίβεται με τους γιους αυτός που έχει γιους, αυτός που έχει αγελάδες

θλίβεται επίσης με τις αγελάδες·
οι προσκολλήσεις είναι η θλίψη του ανθρώπου, διότι αυτός που είναι χωρίς
προσκολλήσεις δεν θλίβεται.»

Τότε ο Μάρα ο Κακός, «με γνωρίζει ο Ευλογημένος, με γνωρίζει ο Καλότυχος»,
δυστυχισμένος και καταθλιμμένος εξαφανίστηκε ακριβώς εκεί.

9. Η πρώτη ομιλία για τη διάρκεια ζωής

145. Έτσι έχω ακούσει - Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στο Ρατζάγκαχα, στο Άλσος
των Μπαμπού, στο καταφύγιο σίτισης σκιούρων. Εκεί ο Ευλογημένος απευθύνθηκε
στους μοναχούς: «Μοναχοί». «Σεβάσμιε κύριε», απάντησαν εκείνοι οι μοναχοί στον
Ευλογημένο. Ο Ευλογημένος είπε αυτό:

«Σύντομη είναι αυτή, μοναχοί, η διάρκεια ζωής των ανθρώπων. Ο επόμενος κόσμος
πρέπει να διανυθεί, πρέπει να γίνει το καλό, πρέπει να ακολουθηθεί η άγια ζωή. Δεν
υπάρχει αθανασία για αυτόν που γεννήθηκε. Αυτός, μοναχοί, που ζει πολύ, ζει εκατό
χρόνια ή λίγο περισσότερο».

Τότε ο Μάρα ο Κακός πλησίασε τον Ευλογημένο· αφού πλησίασε, απευθύνθηκε στον
Ευλογημένο με στίχο:

«Μακρά είναι η διάρκεια ζωής των ανθρώπων, δεν πρέπει να την περιφρονεί ο
καλός άνθρωπος·
ας ζει σαν βρέφος που πίνει γάλα, δεν υπάρχει έλευση του θανάτου».

«Σύντομη είναι η διάρκεια ζωής των ανθρώπων, πρέπει να την περιφρονεί ο
καλός άνθρωπος·
ας ζει σαν να έχει το κεφάλι του στις φλόγες, δεν υπάρχει μη-έλευση του
θανάτου».

Τότε ο Μάρα... κ.λπ... εξαφανίστηκε ακριβώς εκεί.

10. Η ομιλία για τη δεύτερη ζωή

146. Έτσι έχω ακούσει - Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στο Ρατζάγκαχα, στο Άλσος
των Μπαμπού, στο καταφύγιο σίτισης σκιούρων. Εκεί ο Ευλογημένος... κ.λπ... είπε
αυτό:

«Σύντομη είναι αυτή, μοναχοί, η διάρκεια ζωής των ανθρώπων. Ο επόμενος κόσμος
πρέπει να διανυθεί, πρέπει να γίνει το καλό, πρέπει να ακολουθηθεί η άγια ζωή. Δεν
υπάρχει αθανασία για αυτόν που γεννήθηκε. Αυτός, μοναχοί, που ζει πολύ, ζει εκατό
χρόνια ή λίγο περισσότερο».

Τότε ο Μάρα ο Κακός πλησίασε τον Ευλογημένο· αφού πλησίασε, απευθύνθηκε στον
Ευλογημένο με στίχο:

«Δεν περνούν οι μέρες και οι νύχτες, η ζωή δεν σταματά·
η διάρκεια ζωής περιστρέφεται γύρω από τους θνητούς, όπως η στεφάνη του
τροχού γύρω από τον άξονα του άρματος».

«Περνούν οι μέρες και οι νύχτες, η ζωή σταματά·

η διάρκεια ζωής των θνητών εξαντλείται, όπως το νερό των μικρών ποταμών».

Τότε ο Μάρα ο Κακός, «με γνωρίζει ο Ευλογημένος, με γνωρίζει ο Καλότυχος», δυστυχισμένος και καταθλιμμένος εξαφανίστηκε ακριβώς εκεί.

Το πρώτο κεφάλαιο.

Αυτή είναι η σύνοψή του -

Ασκητική πράξη και ελέφαντας, ωραίο, με παγίδα αυτά τα δύο·
φίδι, κοιμάται, Νάνταμα, με διάρκεια ζωής τα άλλα δύο.

2. Το δεύτερο κεφάλαιο

1. Η ομιλία για τον βράχο

147. Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στο Ρατζάγκαχα, στο όρος Γκιτζτζακούτα. Εκείνη την περίοδο ο Ευλογημένος καθόταν στο ύπαιθρο στο πυκνό σκοτάδι της νύχτας, και ο ουρανός έσταζε σταγόνα σταγόνα. Τότε ο Μάρα ο Κακός, θέλοντας να προκαλέσει στον Ευλογημένο φόβο, τρόμο και ανατριχίλα, πλησίασε τον Ευλογημένο· αφού πλησίασε, έσπασε μεγάλους βράχους όχι μακριά από τον Ευλογημένο.

Τότε ο Ευλογημένος, γνωρίζοντας «αυτός είναι ο Μάρα ο Κακός», απευθύνθηκε στον Μάρα τον Κακό με στίχο:

«Ακόμη κι αν ολόκληρο το Γκιτζτζακούτα σείσεις·
δεν υπάρχει διαταραχή για τους ορθά απελευθερωμένους Βούδες».

Τότε ο Μάρα ο Κακός, «με γνωρίζει ο Ευλογημένος, με γνωρίζει ο Καλότυχος», δυστυχισμένος και καταθλιμμένος εξαφανίστηκε ακριβώς εκεί.

2. Η ομιλία για το «γιατί λιοντάρι;»

148. Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στη Σαβάτθι, στο άλσος του Τζέτα, στο μοναστήρι του Ανάθαπίντικα. Εκείνη την περίοδο ο Ευλογημένος, περιτριγυρισμένος από μια μεγάλη ακολουθία, δίδασκε τη Διδασκαλία.

Τότε στον Μάρα τον Κακό ήρθε αυτή η σκέψη: «Αυτός ο ασκητής Γκόταμα, περιτριγυρισμένος από μια μεγάλη ακολουθία, διδάσκει τη Διδασκαλία. Γιατί να μην πάω εκεί όπου βρίσκεται ο ασκητής Γκόταμα, για να τυφλώσω τη σοφία;» Τότε ο Μάρα ο Κακός πλησίασε τον Ευλογημένο· αφού πλησίασε, απευθύνθηκε στον Ευλογημένο με στίχο:

«Γιατί βρυχάσαι σαν λιοντάρι, με αυτοπεποίθηση στη συνέλευση;
Διότι υπάρχει αντίπαλος για σένα, νομίζεις ότι είσαι νικητής;»

«Βρυχώνται πράγματι οι μεγάλοι ήρωες, με αυτοπεποίθηση στις συνελεύσεις·
οι Τατχάγκατα που έχουν επιτύχει τη δύναμη, έχουν διαβεί την προσκόλληση στον κόσμο».

Τότε ο Μάρα ο Κακός, «με γνωρίζει ο Ευλογημένος, με γνωρίζει ο Καλότυχος», δυστυχισμένος και καταθλιμμένος εξαφανίστηκε ακριβώς εκεί.

3. Η ομιλία για την αγκίδα

149. Έτσι έχω ακούσει - Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στο Ρατζάγκαχα, στο πάρκο ελαφιών Μαντακούτσι. Εκείνη την περίοδο το πόδι του Ευλογημένου είχε τρυπηθεί από αγκάθι· έντονα αισθήματα συνέβαιναν στον Ευλογημένο, σωματικά, οδυνηρά, έντονα, σκληρά, δριμέα, δυσάρεστα, μη ευχάριστα. Αυτά ο Ευλογημένος, μνήμων και με πλήρη επίγνωση, υπέμεινε χωρίς να ταλαιπωρείται. Τότε ο Ευλογημένος, αφού έστρωσε τον διπλό χιτώνα διπλωμένο στα τέσσερα, ξάπλωσε στη δεξιά πλευρά σε στάση λιονταριού, με το ένα πόδι πάνω στο άλλο, μνήμων και με πλήρη επίγνωση. Τότε ο Μάρα ο Κακός πλησίασε τον Ευλογημένο· αφού πλησίασε, απευθύνθηκε στον Ευλογημένο με στίχο:

«Μήπως κοιμάσαι από νωθρότητα ή μεθυσμένος από ποίηση;
Μήπως δεν έχεις πολλούς σκοπούς;
Μόνος σε απομονωμένο τόπο ανάπαυσης,
με πρόσωπο υπνηλίας, γιατί κοιμάσαι έτσι;»

«Δεν κοιμάμαι από νωθρότητα ούτε μεθυσμένος από ποίηση·
έχοντας επιτύχει τον σκοπό, είμαι απαλλαγμένος από λύπη·
Μόνος σε απομονωμένο τόπο ανάπαυσης,
κοιμάμαι εγώ με συμπόνια για όλα τα όντα.

Ακόμη και εκείνοι που έχουν βέλος καρφωμένο στο στήθος,
με την καρδιά να τρέμει ξανά και ξανά·
ακόμη και αυτοί εδώ βρίσκουν ύπνο με το βέλος μέσα τους·
γι' αυτό εγώ δεν κοιμάμαι, αφού έχω αφαιρέσει το βέλος.

Ξύπνιος δεν φοβάμαι, ούτε φοβάμαι να κοιμηθώ·
οι νύχτες και οι μέρες δεν με βασανίζουν·
δεν βλέπω χειροτέρευση πουθενά στον κόσμο·
γι' αυτό κοιμάμαι με συμπόνια για όλα τα όντα».

Τότε ο Μάρα ο Κακός, «με γνωρίζει ο Ευλογημένος, με γνωρίζει ο Καλότυχος», δυστυχισμένος και καταθλιμμένος εξαφανίστηκε ακριβώς εκεί.

4. Η ομιλία για το κατάλληλο

150. Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στους Κοσάλα, στην Εκασάλα, σε ένα βραχμανικό χωριό. Εκείνη την περίοδο ο Ευλογημένος, περιτριγυρισμένος από μια μεγάλη ακολουθία λαϊκών, δίδασκε τη Διδασκαλία.

Τότε στον Μάρα τον Κακό ήρθε αυτή η σκέψη: «Αυτός ο ασκητής Γκόταμα, περιτριγυρισμένος από μια μεγάλη ακολουθία λαϊκών, διδάσκει τη Διδασκαλία. Γιατί να μην πάω εκεί όπου βρίσκεται ο ασκητής Γκόταμα, για να τυφλώσω τη σοφία;» Τότε ο Μάρα ο Κακός πλησίασε τον Ευλογημένο· αφού πλησίασε, απευθύνθηκε στον Ευλογημένο με στίχο:

«Αυτό δεν είναι πρόπον για σένα, το να καθοδηγείς άλλους·
στην έλξη και την απώθηση, μη δεσμευτείς ενώ ασκείς αυτό».

«Ο Αυτοφωτισμένος, επιθυμώντας την ευημερία, καθοδηγεί άλλους·
από την έλξη και την απώθηση, ελεύθερος είναι ο Τατχάγκατα».

Τότε ο Μάρα ο Κακός, «με γνωρίζει ο Ευλογημένος, με γνωρίζει ο Καλότυχος», δυστυχισμένος και καταθλιμμένος εξαφανίστηκε ακριβώς εκεί.

5. Η ομιλία για τον νου

151. Έτσι έχω ακούσει - Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στη Σαβάτθι, στο άλσος του Τζέτα, στο μοναστήρι του Ανάθαπίντικα. Τότε ο Μάρα ο Κακός πλησίασε τον Ευλογημένο· αφού πλησίασε, απευθύνθηκε στον Ευλογημένο με στίχο:

«Η παγίδα που ταξιδεύει στον αέρα, αυτή που περιφέρεται νοητικά·
με αυτήν θα σε δεσμεύσω, δεν θα ξεφύγεις από μένα, ασκητή».

«Υλικές μορφές, ήχοι, γεύσεις, οσμές, και απτά αντικείμενα ευχάριστα·
εδώ η επιθυμία μου έχει εξαφανιστεί, έχεις νικηθεί εσύ, θανατοφόρε».

Τότε ο Μάρα ο Κακός, «με γνωρίζει ο Ευλογημένος, με γνωρίζει ο Καλότυχος», δυστυχισμένος και καταθλιμμένος εξαφανίστηκε ακριβώς εκεί.

6. Η ομιλία για το κύπελλο

152. Προέλευση στη Σαβάττχι. Εκείνη την περίοδο ο Ευλογημένος, αναφορικά με τα πέντε συναθροίσματα της προσκόλλησης, δίδασκε, παρακινούσε, ενθάρρυνε και ευχαριστούσε τους μοναχούς με μια ομιλία για το Ντάμμα. Και εκείνοι οι μοναχοί, αφού έδειξαν ενδιαφέρον, αφού έδωσαν προσοχή, αφού συγκέντρωσαν όλο τον νου, άκουγαν τη Διδασκαλία με προσεκτικό αυτί.

Τότε στον Μάρα τον Κακό ήρθε αυτή η σκέψη: «Αυτός ο ασκητής Γκόταμα, αναφορικά με τα πέντε συναθροίσματα της προσκόλλησης, διδάσκει, παρακινεί, ενθαρρύνει και ευχαριστεί τους μοναχούς με μια ομιλία για το Ντάμμα. Και εκείνοι οι μοναχοί, αφού έδειξαν ενδιαφέρον, αφού έδωσαν προσοχή, αφού συγκέντρωσαν όλο τον νου, άκουγαν τη Διδασκαλία με προσεκτικό αυτί. Γιατί να μην πάω εκεί όπου βρίσκεται ο ασκητής Γκόταμα, για να τυφλώσω τη σοφία;»

Εκείνη την περίοδο πολλά κύπελλα ήταν τοποθετημένα στο ύπαιθρο. Τότε ο Μάρα ο Κακός, αφού δημιούργησε τη μορφή ενός βοδιού, πλησίασε εκεί όπου ήταν εκείνα τα κύπελλα. Τότε κάποιος μοναχός είπε σε κάποιον άλλον μοναχό: «Μοναχέ, μοναχέ, αυτό το βόδι μπορεί να σπάσει τα κύπελλα». Όταν αυτό ειπώθηκε, ο Ευλογημένος είπε σε εκείνον τον μοναχό: «Δεν είναι βόδι αυτό, μοναχέ. Αυτός είναι ο Μάρα ο Κακός που ήρθε για να τυφλώσει τη σοφία σας». Τότε ο Ευλογημένος, γνωρίζοντας «αυτός είναι ο Μάρα ο Κακός», απευθύνθηκε στον Μάρα τον Κακό με στίχο:

«Η ύλη, το αίσθημα, η αντίληψη, η συνείδηση και ό,τι είναι
συνθηκοκρατημένο·
'αυτό δεν είμαι εγώ, αυτό δεν είναι δικό μου', έτσι απαλλάσσεται από το
πάθος γι' αυτά.

«Αυτός που έτσι απαλλάχθηκε από το πάθος, είναι ασφαλής, έχει ξεπεράσει
όλους τους νοητικούς δεσμούς·
αναζητώντας σε όλους τους τόπους, ακόμη και ο στρατός του Μάρα δεν τον
βρήκε».

Τότε ο Μάρα ο Κακός... κ.λπ... εξαφανίστηκε ακριβώς εκεί.

7. Η ομιλία για τις έξι αισθητηριακές βάσεις της επαφής

153. Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στη Βεσάλι, στο Μεγάλο Δάσος, στην Αίθουσα με το Αετωματικό Στέγαστρο. Εκείνη την περίοδο ο Ευλογημένος, αναφορικά με τις έξι αισθητηριακές βάσεις της επαφής, δίδασκε, παρακινούσε, ενθάρρυνε και ευχαριστούσε τους μοναχούς με μια ομιλία για το Ντάμμα. Και εκείνοι οι μοναχοί, αφού έδειξαν ενδιαφέρον, αφού έδωσαν προσοχή, αφού συγκέντρωσαν όλο τον νου, άκουγαν τη Διδασκαλία με προσεκτικό αυτί.

Τότε στον Μάρα τον Κακό ήρθε αυτή η σκέψη: «Αυτός ο ασκητής Γκόταμα, αναφορικά με τις έξι αισθητηριακές βάσεις της επαφής, διδάσκει, παρακινεί, ενθαρρύνει και ευχαριστεί τους μοναχούς με μια ομιλία για το Ντάμμα. Και εκείνοι οι μοναχοί, αφού έδειξαν ενδιαφέρον, αφού έδωσαν προσοχή, αφού συγκέντρωσαν όλο τον νου, άκουγαν τη Διδασκαλία με προσεκτικό αυτί. Γιατί να μην πάω εκεί όπου βρίσκεται ο ασκητής Γκόταμα, για να τυφλώσω τη σοφία;» Τότε ο Μάρα ο Κακός πλησίασε τον Ευλογημένο· αφού πλησίασε, όχι μακριά από τον Ευλογημένο έκανε έναν μεγάλο τρομακτικό ήχο, σαν να σειόταν, θα έλεγε κανείς, η γη. Τότε κάποιος μοναχός είπε σε κάποιον άλλον μοναχό: «Μοναχέ, μοναχέ, αυτή η γη, θα έλεγα, σείεται». Όταν αυτό ειπώθηκε, ο Ευλογημένος είπε σε εκείνον τον μοναχό: «Αυτή δεν είναι η γη που σείεται, μοναχέ. Αυτός είναι ο Μάρα ο Κακός που ήρθε για να τυφλώσει τη σοφία σας». Τότε ο Ευλογημένος, γνωρίζοντας «αυτός είναι ο Μάρα ο Κακός», απευθύνθηκε στον Μάρα τον Κακό με στίχο:

«Υλικές μορφές, ήχοι, γεύσεις, οσμές, επαφές και νοητικά φαινόμενα, όλα μαζί·

αυτό είναι το φρικτό κοσμικό δέλεαρ, σε αυτό ο κόσμος είναι μαγεμένος.

«Αυτό υπερβαίνοντας, ο μνήμων μαθητής του Βούδα·

υπερβαίνοντας την κυριαρχία του Μάρα, λάμπει σαν τον ήλιο».

Τότε ο Μάρα ο Κακός... κ.λπ... εξαφανίστηκε ακριβώς εκεί.

8. Η ομιλία για την προσφερόμενη τροφή

154. Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στους Μαγκάντα, στην Παντζασάλα, σε ένα βραχμανικό χωριό. Εκείνη την περίοδο στην Παντζασάλα, στο βραχμανικό χωριό, γίνονταν γιορτές για τα κορίτσια. Τότε ο Ευλογημένος, αφού ντύθηκε το πρωί και πήρε το κύπελλο και τους χιτώνες του, μπήκε στην Παντζασάλα, στο βραχμανικό χωριό, για προσφερόμενη τροφή. Εκείνη την περίοδο οι βραχμάνοι και οι οικοδεσπότες της Παντζασάλα είχαν καταληφθεί από τον Μάρα τον Κακό: «Ας μη λάβει ο ασκητής Γκόταμα προσφερόμενη τροφή».

Τότε ο Ευλογημένος, με το κύπελλο όπως ήταν πλυμένο μπήκε στην Παντζασάλα, στο βραχμανικό χωριό, για προσφερόμενη τροφή, με το κύπελλο όπως ήταν πλυμένο επέστρεψε. Τότε ο Μάρα ο Κακός πλησίασε τον Ευλογημένο· αφού πλησίασε, είπε στον Ευλογημένο: «Έλαβες εσύ, ασκητή, προσφερόμενη τροφή;» «Έτσι λοιπόν εσύ, Κακέ, έκανες ώστε εγώ να μη λάβω προσφερόμενη τροφή». «Τότε λοιπόν, σεβάσμιε

κύριε, ας μπει ο Ευλογημένος για δεύτερη φορά στην Παντζασάλα, στο βραχμανικό χωριό, για προσφερόμενη τροφή. Εγώ θα κάνω έτσι ώστε ο Ευλογημένος να λάβει προσφερόμενη τροφή».

«Ο Μάρα παρήγαγε αξιόμεμπτη πράξη, συναντώντας τον Τατχάγκατα· Τι νομίζεις, Κακέ, ότι το κακό μου δεν θα ωριμάσει;

Πράγματι ευτυχισμένα ζούμε, εμείς που δεν έχουμε καμία κατοχή· Θα τρεφόμαστε με αγαλλίαση, όπως οι ακτινοβόλοι θεοί».

Τότε ο Μάρα ο Κακός, «με γνωρίζει ο Ευλογημένος, με γνωρίζει ο Καλότυχος», δυστυχισμένος και καταθλιμμένος εξαφανίστηκε ακριβώς εκεί.

9. Η ομιλία για τον αγρότη

155. Προέλευση στη Σαβάττχι. Εκείνη την περίοδο ο Ευλογημένος δίδασκε, παρακινούσε, ενθάρρυνε και ευχαριστούσε τους μοναχούς με μια ομιλία για το Ντάμμα συνδεδεμένη με το Νιμπάνα. Και εκείνοι οι μοναχοί, αφού έδειξαν ενδιαφέρον, αφού έδωσαν προσοχή, αφού συγκέντρωσαν όλο τον νου, άκουγαν τη Διδασκαλία με προσεκτικό αυτί.

Τότε στον Μάρα τον Κακό ήρθε αυτή η σκέψη: «Αυτός ο ασκητής Γκόταμα διδάσκει, παρακινεί, ενθαρρύνει και ευχαριστεί τους μοναχούς με μια ομιλία για το Ντάμμα συνδεδεμένη με το Νιμπάνα... κ.λπ... Γιατί να μην πάω εκεί όπου βρίσκεται ο ασκητής Γκόταμα, για να τυφλώσω τη σοφία;» Τότε ο Μάρα ο Κακός, αφού δημιούργησε τη μορφή ενός αγρότη, αφού έβαλε ένα μεγάλο άροτρο στον ώμο, αφού πήρε ένα μακρύ βούκεντρο, με ανακατωμένα μαλλιά, ντυμένος με κανναβένιο ρούχο, με πόδια αλειμμένα με λάσπη, πήγε προς τον Ευλογημένο· αφού πλησίασε, είπε στον Ευλογημένο: «Μήπως, ασκητή, είδες τα βόδια μου;» «Τι σχέση έχεις εσύ, Κακέ, με τα βόδια;» «Δικό μου είναι, ασκητή, το μάτι, δικές μου οι υλικές μορφές, δική μου η αισθητήρια βάση της συνείδησης της οφθαλμικής επαφής. Πού θα πας, ασκητή, για να ξεφύγεις από μένα; Δικό μου είναι, ασκητή, το αυτί, δικοί μου οι ήχοι... κ.λπ... δική μου είναι, ασκητή, η μύτη, δικές μου οι οσμές· δική μου είναι, ασκητή, η γλώσσα, δικές μου οι γεύσεις· δικό μου είναι, ασκητή, το σώμα, δικά μου τα απτά αντικείμενα· δικός μου είναι, ασκητή, ο νους, δικά μου τα νοητικά φαινόμενα, δική μου η αισθητήρια βάση της συνείδησης της νοητικής επαφής. Πού θα πας, ασκητή, για να ξεφύγεις από μένα;»

«Δικό σου είναι πράγματι, Κακέ, το μάτι, δικές σου οι υλικές μορφές, δική σου η αισθητήρια βάση της συνείδησης της οφθαλμικής επαφής. Εκεί όμως, Κακέ, όπου δεν υπάρχει μάτι, δεν υπάρχουν υλικές μορφές, δεν υπάρχει αισθητήρια βάση της συνείδησης της οφθαλμικής επαφής, δεν υπάρχει προορισμός για σένα εκεί, Κακέ. Δικό σου είναι πράγματι, Κακέ, το αυτί, δικοί σου οι ήχοι, δική σου η αισθητήρια βάση της συνείδησης της ωτικής επαφής. Εκεί όμως, Κακέ, όπου δεν υπάρχει αυτί, δεν υπάρχουν ήχοι, δεν υπάρχει αισθητήρια βάση της συνείδησης της ωτικής επαφής, δεν υπάρχει προορισμός για σένα εκεί, Κακέ. Δική σου είναι πράγματι, Κακέ, η μύτη, δικές σου οι οσμές, δική σου η αισθητήρια βάση της συνείδησης της ρινικής επαφής. Εκεί όμως, Κακέ, όπου δεν υπάρχει μύτη, δεν υπάρχουν οσμές, δεν υπάρχει αισθητήρια βάση της συνείδησης της ρινικής επαφής, δεν υπάρχει προορισμός για σένα εκεί, Κακέ. Δική σου είναι πράγματι, Κακέ, η γλώσσα, δικές σου οι γεύσεις, δική σου η αισθητήρια βάση της συνείδησης της γλωσσικής επαφής... κ.λπ... δικό σου

είναι πράγματι, Κακέ, το σώμα, δικά σου τα απτά αντικείμενα, δική σου η αισθητήρια βάση της συνείδησης της σωματικής επαφής... κ.λπ... δικός σου είναι πράγματι, Κακέ, ο νους, δικά σου τα νοητικά φαινόμενα, δική σου η αισθητήρια βάση της συνείδησης της νοητικής επαφής. Εκεί όμως, Κακέ, όπου δεν υπάρχει νους, δεν υπάρχουν νοητικά φαινόμενα, δεν υπάρχει αισθητήρια βάση της συνείδησης της νοητικής επαφής, δεν υπάρχει προορισμός για σένα εκεί, Κακέ».

«Αυτό που λένε 'αυτό είναι δικό μου', και αυτοί που λένε 'δικό μου'.
Αν εδώ ο νους σου υπάρχει, δεν θα ξεφύγεις από μένα, ασκητή».

«Αυτό που λένε δεν είναι δικό μου, αυτοί που λένε δεν είμαι εγώ·
έτσι να γνωρίζεις, Κακέ, ούτε τον δρόμο μου θα δεις».

Τότε ο Μάρα ο Κακός... κ.λπ... εξαφανίστηκε ακριβώς εκεί.

10. Η ομιλία για τη βασιλεία

156. Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στους Κοσάλα, στην περιοχή των Ιμαλαίων, σε μια καλύβα στο δάσος. Τότε στον Ευλογημένο, που είχε μεταβεί σε ιδιωτικό χώρο και ήταν σε απομόνωση, εγέρθηκε αυτός ο αναλογισμός στο νου: «Είναι άραγε δυνατόν να ασκεί κανείς βασιλεία χωρίς να σκοτώνει και χωρίς να διατάζει να σκοτώνουν, χωρίς να κατακτά και χωρίς να διατάζει να κατακτούν, χωρίς να θλίβεται και χωρίς να προκαλεί θλίψη, σύμφωνα με τη Διδασκαλία;»

Τότε ο Μάρα ο Κακός, αφού αντιλήφθηκε με τον νου του τον αναλογισμό του νου του Ευλογημένου, πήγε προς τον Ευλογημένο· αφού πλησίασε, είπε στον Ευλογημένο: «Ας ασκεί, σεβάσμιε κύριε, ο Ευλογημένος βασιλεία, ας ασκεί ο Καλότυχος βασιλεία χωρίς να σκοτώνει και χωρίς να διατάζει να σκοτώνουν, χωρίς να κατακτά και χωρίς να διατάζει να κατακτούν, χωρίς να θλίβεται και χωρίς να προκαλεί θλίψη, σύμφωνα με τη Διδασκαλία». «Τι όμως βλέπεις εσύ σε μένα, Κακέ, που μου μιλάς έτσι: 'Ας ασκεί, σεβάσμιε κύριε, ο Ευλογημένος βασιλεία, ας ασκεί ο Καλότυχος βασιλεία χωρίς να σκοτώνει και χωρίς να διατάζει να σκοτώνουν, χωρίς να κατακτά και χωρίς να διατάζει να κατακτούν, χωρίς να θλίβεται και χωρίς να προκαλεί θλίψη, σύμφωνα με τη Διδασκαλία';» «Από τον Ευλογημένο, σεβάσμιε κύριε, οι τέσσερις βάσεις πνευματικής δύναμης έχουν αναπτυχθεί, έχουν καλλιεργηθεί, έχουν γίνει όχημα, έχουν γίνει θεμέλιο, έχουν εδραιωθεί, έχουν εξασκηθεί και έχουν καλά ξεκινήσει. Και αν επιθυμεί, σεβάσμιε κύριε, ο Ευλογημένος θα μπορούσε να αποφασίσει ότι τα Ιμαλία, ο βασιλιάς των βουνών, είναι χρυσάφι, και θα ήταν χρυσάφι».

«Ακόμη και ένα ολόκληρο βουνό από χρυσάφι, από καθαρό χρυσό·
διπλάσιο ακόμη δεν θα αρκούσε για έναν· γνωρίζοντας αυτό ας ζει κανείς
ήρεμα.

Αυτός που είδε τον πόνο και από πού προέρχεται,
πώς θα μπορούσε αυτό το πλάσμα να κλίνει προς τις ηδονές;
Γνωρίζοντας ότι η προσκόλληση είναι δεσμός στον κόσμο,
ας εξασκείται το πλάσμα για την απομάκρυνση ακριβώς αυτής».

Τότε ο Μάρα ο Κακός, «με γνωρίζει ο Ευλογημένος, με γνωρίζει ο Καλότυχος»,
δυστυχισμένος και καταθλιμμένος εξαφανίστηκε ακριβώς εκεί.

Αυτή είναι η σύνοψή του -

Η πέτρα, το λιοντάρι, το κομματάκι, το κατάλληλο και η νοητική κατάσταση· το κύπελλο, η αισθητήρια βάση, η προσφερόμενη τροφή, ο αγρότης, με τη βασιλεία αυτά τα δέκα.

3. Το τρίτο κεφάλαιο

1. Η ομιλία για τους πολλούς

157. Έτσι έχω ακούσει - Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στους Σάκκα, στη Σιλαβατί. Εκείνη την περίοδο αρκετοί μοναχοί διέμεναν όχι μακριά από τον Ευλογημένο, επιμελείς, ενεργητικοί και αποφασισμένοι. Τότε ο Μάρα ο Κακός, αφού δημιούργησε τη μορφή βραχμάνου, με μεγάλο κόστος από πλεγμένα μαλλιά, ντυμένος με δέρμα αντιλόπης, γέρος, με κυρτή πλάτη σαν δοκάρι στέγης, αναπνέοντας βαριά, κρατώντας ένα μπαστούνι από ξύλο συκομουριάς, πήγε εκεί όπου ήταν εκείνοι οι μοναχοί· αφού τους πλησίασε, είπε στους μοναχούς: «Νέοι εσείς, αξιότιμοι, αναχωρητές, νεανικοί με κατάμαυρα μαλλιά, προικισμένοι με ευλογημένη νεότητα, στην πρώτη περίοδο της ζωής, χωρίς να έχετε απολαύσει τις ηδονές. Απολαύστε, αξιότιμοι, τις ανθρώπινες ηδονές. Μην εγκαταλείψετε το ορατό εδώ και τώρα κυνηγώντας το μελλοντικό». «Δεν εγκαταλείπουμε εμείς, βραχμάνε, το ορατό εδώ και τώρα κυνηγώντας το μελλοντικό. Αλλά εμείς, βραχμάνε, εγκαταλείπουμε το μελλοντικό κυνηγώντας το ορατό εδώ και τώρα. Διότι οι ηδονές, βραχμάνε, έχουν δηλωθεί από τον Ευλογημένο ως μελλοντικές, με πολλή δυστυχία, με πολύ άγχος· ο κίνδυνος σε αυτές είναι περισσότερος. Αυτή η Διδασκαλία είναι ορατή εδώ και τώρα, άμεσα αποτελεσματική, προσκαλώντας κάποιον να έλθει και να δει, οδηγώντας εμπρός, κατανοητή ατομικά από τους νοήμονες». Όταν αυτό ειπώθηκε, ο Μάρα ο Κακός, αφού κούνησε το κεφάλι του, αφού έβγαλε τη γλώσσα του, αφού σήκωσε τρεις ρυτίδες στο μέτωπό του, έφυγε ακουμπώντας στο μπαστούνι του.

Τότε εκείνοι οι μοναχοί πήγαν εκεί όπου ήταν ο Ευλογημένος· αφού πλησίασαν, απέδωσαν σεβασμό στον Ευλογημένο και κάθισαν στο πλάι. Καθισμένοι στο πλάι, εκείνοι οι μοναχοί είπαν στον Ευλογημένο: «Εδώ εμείς, σεβάσμιε κύριε, διαμέναμε όχι μακριά από τον Ευλογημένο, επιμελείς, ενεργητικοί και αποφασισμένοι. Τότε, σεβάσμιε κύριε, κάποιος βραχμάνος, με μεγάλο κόστος από πλεγμένα μαλλιά, ντυμένος με δέρμα αντιλόπης, γέρος, με κυρτή πλάτη σαν δοκάρι στέγης, αναπνέοντας βαριά, κρατώντας ένα μπαστούνι από ξύλο συκομουριάς, πλησίασε εμάς· αφού πλησίασε, μας είπε: 'Νέοι εσείς, αξιότιμοι, αναχωρητές, νεανικοί με κατάμαυρα μαλλιά, προικισμένοι με ευλογημένη νεότητα, στην πρώτη περίοδο της ζωής, χωρίς να έχετε απολαύσει τις ηδονές. Απολαύστε, αξιότιμοι, τις ανθρώπινες ηδονές. Μην εγκαταλείψετε το ορατό εδώ και τώρα κυνηγώντας το μελλοντικό'. Όταν αυτό ειπώθηκε, εμείς, σεβάσμιε κύριε, είπαμε σε εκείνον τον βραχμάνο: 'Δεν εγκαταλείπουμε εμείς, βραχμάνε, το ορατό εδώ και τώρα κυνηγώντας το μελλοντικό. Αλλά εμείς, βραχμάνε, εγκαταλείπουμε το μελλοντικό κυνηγώντας το ορατό εδώ και τώρα. Διότι οι ηδονές, βραχμάνε, έχουν δηλωθεί από τον Ευλογημένο ως μελλοντικές, με πολλή δυστυχία, με πολύ άγχος· ο κίνδυνος σε αυτές είναι περισσότερος. Αυτή η Διδασκαλία είναι ορατή εδώ και τώρα, άμεσα αποτελεσματική, προσκαλώντας κάποιον να έλθει και να δει, οδηγώντας εμπρός, κατανοητή ατομικά

από τους νοήμονες'. Όταν αυτό ειπώθηκε, σεβάσμιε κύριε, εκείνος ο βραχμάνος, αφού κούνησε το κεφάλι του, αφού έβγαλε τη γλώσσα του, αφού σήκωσε τρεις ρυτίδες στο μέτωπό του, έφυγε ακουμπώντας στο μπαστούνι του».

«Αυτός δεν είναι βραχμάνος, μοναχοί. Αυτός είναι ο Μάρα ο Κακός που ήρθε για να τυφλώσει τη σοφία σας». Τότε ο Ευλογημένος, κατανοώντας αυτό το νόημα, εκείνη τη στιγμή είπε αυτόν τον στίχο:

Αυτός που είδε τον πόνο και από πού προέρχεται,
πώς θα μπορούσε αυτό το πλάσμα να κλίνει προς τις ηδονές;
Γνωρίζοντας ότι η προσκόλληση είναι δεσμός στον κόσμο,
ας εξασκείται το πλάσμα για την απομάκρυνση ακριβώς αυτής».

2. Η ομιλία για τον Σαμίντι

158. Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στους Σάκκα, στη Σιλαβατί. Εκείνη την περίοδο ο σεβάσμιος Σαμίντι διέμενε όχι μακριά από τον Ευλογημένο, επιμελής, ενεργητικός, αποφασισμένος. Τότε στον σεβάσμιο Σαμίντι, που είχε μεταβεί σε ιδιωτικό χώρο και ήταν σε απομόνωση, εγέρθηκε αυτός ο αναλογισμός στο νου: «Τι κέρδος πράγματι για μένα, τι καλή τύχη πράγματι για μένα, που ο Διδάσκαλός μου είναι ο Άξιος, ο Πλήρως Αυτοφωτισμένος. Τι κέρδος πράγματι για μένα, τι καλή τύχη πράγματι για μένα, που εγώ έχω αναχωρήσει σε μια τόσο καλά διδαγμένη Διδασκαλία και μοναστική διαγωγή. Τι κέρδος πράγματι για μένα, τι καλή τύχη πράγματι για μένα, που οι σύντροφοί μου στην άγια ζωή είναι ηθικοί, με καλό χαρακτήρα». Τότε ο Μάρα ο Κακός, αφού αντιλήφθηκε με τον νου του τον αναλογισμό του νου του σεβάσμιου Σαμίντι, πήγε προς τον σεβάσμιο Σαμίντι· αφού πλησίασε, όχι μακριά από τον σεβάσμιο Σαμίντι έκανε έναν μεγάλο τρομακτικό ήχο, σαν να σειόταν, θα έλεγε κανείς, η γη.

Τότε ο σεβάσμιος Σαμίντι πήγε προς τον Ευλογημένο· αφού πλησίασε, απέδωσε σεβασμό στον Ευλογημένο και κάθισε στο πλάι. Καθισμένος στο πλάι, ο σεβάσμιος Σαμίντι είπε στον Ευλογημένο: «Εδώ εγώ, σεβάσμιε κύριε, διέμενα όχι μακριά από τον Ευλογημένο, επιμελής, ενεργητικός, αποφασισμένος. Σε μένα, σεβάσμιε κύριε, που είχα μεταβεί σε ιδιωτικό χώρο και ήμουν σε απομόνωση, εγέρθηκε αυτός ο αναλογισμός στο νου: 'Τι κέρδος πράγματι για μένα, τι καλή τύχη πράγματι για μένα, που ο Διδάσκαλός μου είναι ο Άξιος, ο Πλήρως Αυτοφωτισμένος. Τι κέρδος πράγματι για μένα, τι καλή τύχη πράγματι για μένα, που εγώ έχω αναχωρήσει σε μια τόσο καλά διδαγμένη Διδασκαλία και μοναστική διαγωγή. Τι κέρδος πράγματι για μένα, τι καλή τύχη πράγματι για μένα, που οι σύντροφοί μου στην άγια ζωή είναι ηθικοί, με καλό χαρακτήρα'. Σε μένα, σεβάσμιε κύριε, όχι μακριά ακούστηκε ένας μεγάλος τρομακτικός ήχος, σαν να σειόταν, θα έλεγα, η γη».

«Αυτή δεν είναι η γη που σείεται, Σαμίντι. Αυτός είναι ο Μάρα ο Κακός που ήρθε για να τυφλώσει τη σοφία σου. Πήγαινε εσύ, Σαμίντι, διαμένε εκεί ακριβώς επιμελής, ενεργητικός, αποφασισμένος». «Ναι, σεβάσμιε κύριε», απάντησε ο σεβάσμιος Σαμίντι στον Ευλογημένο και αφού σηκώθηκε από τη θέση του, απέδωσε σεβασμό στον Ευλογημένο, τον περιήλθε κρατώντας τον στα δεξιά του και έφυγε. Για δεύτερη φορά ο σεβάσμιος Σαμίντι διέμενε εκεί ακριβώς επιμελής, ενεργητικός, αποφασισμένος. Για δεύτερη φορά στον σεβάσμιο Σαμίντι, που είχε μεταβεί σε ιδιωτικό χώρο και ήταν σε απομόνωση... κ.λπ... για δεύτερη φορά ο Μάρα ο Κακός,

αφού αντιλήφθηκε με τον νου του τον αναλογισμό του νου του σεβάσμιου Σαμίντι... κ.λπ... σαν να σειόταν, θα έλεγε κανείς, η γη. Τότε ο σεβάσμιος Σαμίντι απευθύνθηκε στον Μάρα τον Κακό με στίχο:

«Με πίστη εγώ αναχώρησα, από την οικογενειακή ζωή στην άστεγη ζωή·
η μνήμη και η σοφία μου έχουν αφυπνιστεί, και η συνείδησή μου είναι καλά
συγκεντρωμένη·
όσο θέλεις κάνε μορφές, ποτέ δεν θα με ταράξεις».

Τότε ο Μάρα ο Κακός, «με γνωρίζει ο μοναχός Σαμίντι», δυστυχισμένος και καταθλιμμένος εξαφανίστηκε ακριβώς εκεί.

3. Η ομιλία για τον Γκοντίκα

159. Έτσι έχω ακούσει - Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στο Ρατζάγκαχα, στο Άλσος των Μπαμπού, στο καταφύγιο σίτισης σκιούρων. Εκείνη την περίοδο ο σεβάσμιος Γκοντίκα διέμενε στον Μαύρο Βράχο στην πλαγιά του Ισιγκίλι. Τότε ο σεβάσμιος Γκοντίκα, διαμένοντας επιμελής, ενεργητικός, αποφασισμένος, βίωσε την προσωρινή απελευθέρωση του νου. Τότε ο σεβάσμιος Γκοντίκα ξέπεσε από εκείνη την προσωρινή απελευθέρωση του νου. Για δεύτερη φορά ο σεβάσμιος Γκοντίκα, διαμένοντας επιμελής, ενεργητικός, αποφασισμένος, βίωσε την προσωρινή απελευθέρωση του νου. Για δεύτερη φορά ο σεβάσμιος Γκοντίκα ξέπεσε από εκείνη την προσωρινή απελευθέρωση του νου. Για τρίτη φορά ο σεβάσμιος Γκοντίκα, διαμένοντας επιμελής, ενεργητικός, αποφασισμένος, βίωσε την προσωρινή απελευθέρωση του νου. Για τρίτη φορά ο σεβάσμιος Γκοντίκα από εκείνη... κ.λπ... ξέπεσε. Για τέταρτη φορά ο σεβάσμιος Γκοντίκα επιμελής... κ.λπ... βίωσε την απελευθέρωση. Για τέταρτη φορά ο σεβάσμιος Γκοντίκα από εκείνη... κ.λπ... ξέπεσε. Για πέμπτη φορά ο σεβάσμιος Γκοντίκα... κ.λπ... βίωσε την απελευθέρωση του νου. Για πέμπτη φορά ο σεβάσμιος... κ.λπ... ξέπεσε από την απελευθέρωση. Για έκτη φορά ο σεβάσμιος Γκοντίκα, διαμένοντας επιμελής, ενεργητικός, αποφασισμένος, βίωσε την προσωρινή απελευθέρωση του νου. Για έκτη φορά ο σεβάσμιος Γκοντίκα ξέπεσε από εκείνη την προσωρινή απελευθέρωση του νου. Για έβδομη φορά ο σεβάσμιος Γκοντίκα, διαμένοντας επιμελής, ενεργητικός, αποφασισμένος, βίωσε την προσωρινή απελευθέρωση του νου.

Τότε στον σεβάσμιο Γκοντίκα ήρθε αυτή η σκέψη: «Μέχρι και έξι φορές έχω ξεπέσει από την προσωρινή απελευθέρωση του νου. Γιατί να μην χρησιμοποιήσω το μαχαίρι;» Τότε ο Μάρα ο Κακός, αφού αντιλήφθηκε με τον νου του τον αναλογισμό του νου του σεβάσμιου Γκοντίκα, πήγε εκεί όπου ήταν ο Ευλογημένος· αφού πλησίασε, απευθύνθηκε στον Ευλογημένο με στίχους:

«Μεγάλε ήρωα, μεγάλε σοφέ, που λάμπεις με υπερφυσική δύναμη και φήμη·
που έχεις ξεπεράσει κάθε έχθρα και φόβο, προσκυνώ τα πόδια σου, εσύ που
έχεις όραση.

«Ο μαθητής σου, μεγάλε ήρωα, ο νικητής του θανάτου, τον θάνατο·
Επιθυμεί, σκέφτεται, εμποδισέ τον, φορέα της λάμψης.

«Πώς είναι δυνατόν, Ευλογημένε, ο δικός σου μαθητής που χαίρεται στη
Διδαχή·

που δεν έχει φτάσει στον στόχο, που ασκείται, να πεθάνει γνωστός στον κόσμο;»

Εκείνη την περίοδο ο σεβάσμιος Γκοντίκα είχε χρησιμοποιήσει μαχαίρι. Τότε ο Ευλογημένος, γνωρίζοντας «αυτός είναι ο Μάρα ο Κακός», απευθύνθηκε στον Μάρα τον Κακό με στίχο:

«Έτσι πράγματι κάνουν οι σοφοί, δεν είναι αβέβαιοι για τη ζωή·
ξεριζώνοντας την επιθυμία μαζί με τη ρίζα της, ο Γκοντίκα επέτυχε το τελικό Νιμπάνα».

Τότε ο Ευλογημένος απευθύνθηκε στους μοναχούς: «Ελάτε, μοναχοί, ας πάμε στον Μαύρο Βράχο στην πλαγιά του Ισιγκίλι, εκεί όπου ο γιος καλής οικογένειας Γκοντίκα χρησιμοποίησε μαχαίρι». «Ναι, σεβάσμιε κύριε», απάντησαν εκείνοι οι μοναχοί στον Ευλογημένο.

Τότε ο Ευλογημένος μαζί με πολλούς μοναχούς πήγε στον Μαύρο Βράχο στην πλαγιά του Ισιγκίλι. Ο Ευλογημένος είδε τον σεβάσμιο Γκοντίκα από μακριά ξαπλωμένο στο κρεβάτι με γυρισμένους τους ώμους. Εκείνη την περίοδο κάτι σαν καπνός, κάτι σαν σκοτάδι πήγαινε προς την ανατολική κατεύθυνση, πήγαινε προς τη δυτική κατεύθυνση, πήγαινε προς τη βόρεια κατεύθυνση, πήγαινε προς τη νότια κατεύθυνση, πήγαινε προς τα πάνω, πήγαινε προς τα κάτω, πήγαινε προς τις ενδιάμεσες κατευθύνσεις.

Τότε ο Ευλογημένος απευθύνθηκε στους μοναχούς: «Βλέπετε, μοναχοί, αυτό το κάτι σαν καπνό, το κάτι σαν σκοτάδι που πηγαίνει προς την ανατολική κατεύθυνση, πηγαίνει προς τη δυτική κατεύθυνση, πηγαίνει προς τη βόρεια κατεύθυνση, πηγαίνει προς τη νότια κατεύθυνση, πηγαίνει προς τα πάνω, πηγαίνει προς τα κάτω, πηγαίνει προς τις ενδιάμεσες κατευθύνσεις;» «Ναι, σεβάσμιε κύριε». «Αυτός, μοναχοί, είναι ο Μάρα ο Κακός που αναζητεί τη συνείδηση του γιου καλής οικογένειας Γκοντίκα - 'πού είναι εδραιωμένη η συνείδηση του γιου καλής οικογένειας Γκοντίκα;' Με μη εδραιωμένη συνείδηση, μοναχοί, ο γιος καλής οικογένειας Γκοντίκα επέτυχε το τελικό Νιμπάνα». Τότε ο Μάρα ο Κακός, παίρνοντας μια βίνα χρώματος ώριμου βελούβα, πήγε εκεί όπου ήταν ο Ευλογημένος· αφού πλησίασε, απευθύνθηκε στον Ευλογημένο με στίχο:

«Προς τα πάνω, προς τα κάτω και οριζοντίως, προς τις κατευθύνσεις και τις ενδιάμεσες κατευθύνσεις εγώ·
αναζητώντας δεν βρίσκω, ο Γκοντίκα εκείνος πού πήγε;»

«Αυτός ο σοφός, προικισμένος με σταθερότητα, διαλογιστής που χαίρεται στη διαλογιστική έκσταση πάντα·
μέρα και νύχτα αφοσιωμένος, χωρίς να επιθυμεί τη ζωή.

«Νικώντας τον στρατό του θανάτου, χωρίς να έρθει σε επαναγέννηση·
ξεριζώνοντας την επιθυμία μαζί με τη ρίζα της, ο Γκοντίκα επέτυχε το τελικό Νιμπάνα».

«Αυτού που κατακλύστηκε από λύπη, η βίνα έπεσε από τη μασχάλη·
τότε εκείνος ο δυσαρεστημένος δαίμονας, εξαφανίστηκε ακριβώς εκεί».

4. Η ομιλία για τα επτά χρόνια ακολουθίας

160. Έτσι έχω ακούσει - Κάποτε ο Ευλογημένος διέμενε στην Ουρουβέλα, στην όχθη του ποταμού Νεραντζαρά, κάτω από την ινδοσυκιά του γιδοβοσκού. Εκείνη την περίοδο ο Μάρα ο Κακός ακολουθούσε τον Ευλογημένο για επτά χρόνια, αναζητώντας ευκαιρία, χωρίς να βρίσκει ευκαιρία. Τότε ο Μάρα ο Κακός πλησίασε τον Ευλογημένο· αφού πλησίασε, απευθύνθηκε στον Ευλογημένο με στίχο:

«Μήπως βυθισμένος στη λύπη διαλογίζεσαι στο δάσος,
μήπως έχασες περιουσία ή επιθυμείς κάτι;
Μήπως έκανες κάποιο αδίκημα στο χωριό,
γιατί δεν κάνεις φιλία με τους ανθρώπους;
Φιλία δεν επιτυγχάνεται με κανέναν για σένα».

«Έχοντας ξεριζώσει όλη τη ρίζα της λύπης,
χωρίς αδίκημα διαλογίζομαι χωρίς να θρηνώ·
έχοντας κόψει κάθε επιθυμία για ύπαρξη και λαχτάρα,
χωρίς νοητικές διαφθορές διαλογίζομαι, φίλε των απρόσεκτων».

«Αυτό που λένε 'αυτό είναι δικό μου', και αυτοί που λένε 'δικό μου'.
Αν εδώ ο νους σου υπάρχει, δεν θα ξεφύγεις από μένα, ασκητή».

«Αυτό που λένε δεν είναι δικό μου, αυτοί που λένε δεν είμαι εγώ·
έτσι να γνωρίζεις, Κακέ, ούτε τον δρόμο μου θα δεις».

«Αν έχεις κατανοήσει τον δρόμο, ασφαλή, που οδηγεί στο αθάνατο·
φύγε, πήγαινε εσύ μόνος, γιατί καθοδηγείς άλλους;»

«Αυτοί που πηγαίνουν στην άλλη όχθη ρωτούν για το πεδίο πέρα από τον θάνατο·
σε αυτούς, όταν ρωτιέμαι, εξηγώ αυτό που είναι αλήθεια, αυτό που είναι
χωρίς προσκολλήσεις».

«Όπως, σεβάσμιε κύριε, κοντά σε ένα χωριό ή μια κωμόπολη υπάρχει μια λιμνούλα. Εκεί θα υπήρχε ένα καβούρι. Τότε, σεβάσμιε κύριε, πολλά αγόρια ή κορίτσια, αφού έβγαιναν από εκείνο το χωριό ή την κωμόπολη, θα κατευθύνονταν προς εκείνη τη λιμνούλα· αφού πλησίαζαν, θα έβγαζαν εκείνο το καβούρι από το νερό και θα το τοποθετούσαν στη στεριά. Όποια δαγκάνα κι αν άπλωνε, σεβάσμιε κύριε, εκείνο το καβούρι, εκείνη ακριβώς τη δαγκάνα εκείνα τα αγόρια ή τα κορίτσια με ξύλο ή με κεραμίδι θα την έκοβαν, θα τη συνέτριβαν, θα τη θρυμμάτιζαν. Έτσι λοιπόν, σεβάσμιε κύριε, εκείνο το καβούρι με όλες τις δαγκάνες του κομμένες, συντριμμένες, θρυμματισμένες, θα ήταν ανίκανο να μπει σε εκείνη τη λιμνούλα. Ακριβώς έτσι, σεβάσμιε κύριε, όσες ήταν οι στρεβλώσεις, οι παραπλανήσεις, οι σπασμωδικές κινήσεις, όλες αυτές έχουν αποκοπεί, συντριφτεί, θρυμματιστεί από τον Ευλογημένο. Ανίκανος τώρα είμαι, σεβάσμιε κύριε, να πλησιάσω πάλι τον Ευλογημένο, δηλαδή αναζητώντας ευκαιρία». Τότε ο Μάρα ο Κακός είπε αυτούς τους στίχους αποθάρρυνσης κοντά στον Ευλογημένο:

«Πέτρα με χρώμα λίπους, το κοράκι περιτριγύρισε·
Μήπως εδώ κάτι μαλακό βρούμε, μήπως υπάρξει απόλαυση.

«Μη βρίσκοντας εκεί απόλαυση, το κοράκι από εκεί έφυγε·
Όπως κοράκι που συνάντησε βράχο, αποθαρρημένοι φεύγουμε, Γκόταμα».

5. Η ομιλία για τις κόρες του Μάρα

161. Τότε ο Μάρα ο Κακός, αφού είπε αυτούς τους στίχους αποθάρρυνσης κοντά στον Ευλογημένο, αποχωρώντας από εκείνη τη θέση, κάθισε με διασταυρωμένα πόδια στη γη όχι μακριά από τον Ευλογημένο, σιωπηλός, ντροπιασμένος, με σκυμμένους ώμους, με το κεφάλι κάτω, σκεπτόμενος βαθιά, χωρίς οξυδέρκεια, χαράζοντας το έδαφος με ξύλο. Τότε η Επιθυμία και η Δυσaréσκεια και η Λαγνεία, οι κόρες του Μάρα, πήγαν εκεί όπου ήταν ο Μάρα ο Κακός· αφού πλησίασαν, απευθύνθηκαν στον Μάρα τον Κακό με στίχο:

«Γιατί είσαι καταθλιμμένος, πατέρα, για ποιον άνθρωπο θλίβεσαι;
Εμείς αυτόν με τη θηλιά του πάθους, όπως έναν άγριο ελέφαντα,
αφού τον δέσουμε θα τον φέρουμε, θα γίνει υποταγμένος σε σένα».

«Ο Άξιος, ο Καλότυχος στον κόσμο, δεν οδηγείται εύκολα με το πάθος·
έχει υπερβεί την κυριαρχία του Μάρα, για αυτό θλίβομαι πολύ».

Τότε η Επιθυμία και η Δυσaréσκεια και η Λαγνεία, οι κόρες του Μάρα, πήγαν εκεί όπου ήταν ο Ευλογημένος· αφού πλησίασαν, είπαν στον Ευλογημένο: «Τα πόδια σου, ασκητή, θα υπηρετήσουμε». Τότε ο Ευλογημένος δεν έδωσε προσοχή, όπως αυτός που είναι απελευθερωμένος με την ανυπέρβλητη εξάλειψη της προσκόλλησης.

Τότε η Επιθυμία και η Δυσaréσκεια και η Λαγνεία, οι κόρες του Μάρα, αποχωρώντας στο πλάι, σκέφτηκαν μαζί έτσι: «Ποικίλες είναι οι προτιμήσεις των ανθρώπων. Γιατί να μην δημιουργήσουμε εκατό εκατοντάδες μορφές νεαρών κοριτσιών η καθεμία». Τότε η Επιθυμία και η Δυσaréσκεια και η Λαγνεία, οι κόρες του Μάρα, αφού δημιούργησαν εκατό εκατοντάδες μορφές νεαρών κοριτσιών η καθεμία, πήγαν εκεί όπου ήταν ο Ευλογημένος· αφού πλησίασαν, είπαν στον Ευλογημένο: «Τα πόδια σου, ασκητή, θα υπηρετήσουμε». Ούτε αυτό ο Ευλογημένος δεν έδωσε προσοχή, όπως αυτός που είναι απελευθερωμένος με την ανυπέρβλητη εξάλειψη της προσκόλλησης.

Τότε η Επιθυμία και η Δυσaréσκεια και η Λαγνεία, οι κόρες του Μάρα, αποχωρώντας στο πλάι, σκέφτηκαν μαζί έτσι: «Ποικίλες είναι οι προτιμήσεις των ανθρώπων. Γιατί να μην δημιουργήσουμε εκατό εκατοντάδες μορφές γυναικών που δεν έχουν γεννήσει η καθεμία». Τότε η Επιθυμία και η Δυσaréσκεια και η Λαγνεία, οι κόρες του Μάρα, αφού δημιούργησαν εκατό εκατοντάδες μορφές γυναικών που δεν έχουν γεννήσει η καθεμία, πήγαν εκεί όπου ήταν ο Ευλογημένος· αφού πλησίασαν, είπαν στον Ευλογημένο: «Τα πόδια σου, ασκητή, θα υπηρετήσουμε». Ούτε αυτό ο Ευλογημένος δεν έδωσε προσοχή, όπως αυτός που είναι απελευθερωμένος με την ανυπέρβλητη εξάλειψη της προσκόλλησης.

Τότε η Επιθυμία και... κ.λπ... γιατί να μην δημιουργήσουμε εκατό εκατοντάδες μορφές γυναικών που έχουν γεννήσει μία φορά η καθεμία. Τότε η Επιθυμία και... κ.λπ... αφού δημιούργησαν εκατό μορφές γυναικών που έχουν γεννήσει μία φορά, πήγαν εκεί όπου ήταν ο Ευλογημένος· αφού πλησίασαν, είπαν στον Ευλογημένο: «Τα πόδια σου, ασκητή, θα υπηρετήσουμε». Ούτε αυτό ο Ευλογημένος δεν έδωσε προσοχή, όπως αυτός που είναι απελευθερωμένος με την ανυπέρβλητη εξάλειψη της προσκόλλησης.

Τότε η Επιθυμία και... κ.λπ... γιατί να μην δημιουργήσουμε εμείς εκατό εκατό, εκατό μορφές γυναικών που έχουν γεννήσει δύο φορές. Τότε η Επιθυμία και... κ.λπ... αφού δημιούργησαν εκατό μορφές γυναικών που έχουν γεννήσει δύο φορές, πήγαν εκεί όπου ήταν ο Ευλογημένος... κ.λπ... όπως κάποιος απελευθερωμένος με την ανυπέρβλητη εξάλειψη της προσκόλλησης. Τότε η Επιθυμία και... κ.λπ... γιατί να μην δημιουργήσουμε εκατό μορφές μεσήλικων γυναικών. Τότε η Επιθυμία και... κ.λπ... αφού δημιούργησαν εκατό μορφές μεσήλικων γυναικών... κ.λπ... απελευθερωμένος με την ανυπέρβλητη εξάλειψη της προσκόλλησης.

Τότε η Επιθυμία και... κ.λπ... γιατί να μην δημιουργήσουμε εκατό μορφές ηλικιωμένων γυναικών. Τότε η Επιθυμία και... κ.λπ... αφού δημιούργησαν εκατό μορφές ηλικιωμένων γυναικών, πήγαν εκεί όπου ήταν ο Ευλογημένος... κ.λπ... απελευθερωμένος με την ανυπέρβλητη εξάλειψη της προσκόλλησης. Τότε η Επιθυμία και η Δυσaréσκεια και η Λαγνεία, οι κόρες του Μάρα, αποχώρησαν στο πλάι και είπαν αυτό: ο πατέρας μας λοιπόν είπε αλήθεια -

«Ο Άξιος, ο Καλότυχος στον κόσμο, δεν οδηγείται εύκολα με το πάθος· έχει υπερβεί την κυριαρχία του Μάρα, για αυτό θλίβομαι πολύ».

«Αν εμείς πλησιάζαμε με αυτή την προσπάθεια κάποιον ασκητή ή βραχμάνο που δεν είναι χωρίς πάθος, η καρδιά του θα έσκαγε, ή ζεστό αίμα θα ανέβλυζε από το στόμα του, ή θα έφτανε στην τρέλα ή στη νοητική διατάραξη. Όπως ακριβώς ένα πράσινο καλάμι κομμένο μαραίνεται, ξεραίνεται, χάνει τη ζωντάνια του· ακριβώς έτσι θα μαραινόταν, θα ξεραινόταν, θα έχανε τη ζωντάνια του».

Τότε η Επιθυμία και η Δυσaréσκεια και η Λαγνεία, οι κόρες του Μάρα, πήγαν εκεί όπου ήταν ο Ευλογημένος· αφού πλησίασαν, στάθηκαν στο πλάι. Στεκόμενη στο πλάι, η Επιθυμία, η κόρη του Μάρα, απευθύνθηκε στον Ευλογημένο με στίχο:

«Μήπως βυθισμένος στη λύπη διαλογίζεσαι στο δάσος,
μήπως έχασες περιουσία ή επιθυμείς κάτι;
Μήπως έκανες κάποιο αδίκημα στο χωριό,
γιατί δεν κάνεις φιλία με τους ανθρώπους;
Φιλία δεν επιτυγχάνεται με κανέναν για σένα».

«Την επίτευξη του σκοπού, την ειρήνη της καρδιάς,
νικώντας τον στρατό του αγαπητού και ευχάριστου·
εγώ μόνος διαλογιζόμενος βίωσα την ευτυχία,
για αυτό δεν κάνω φιλία με τους ανθρώπους·
φιλία δεν επιτυγχάνεται με κανέναν για μένα».

Τότε η Αρατί, κόρη του Μάρα, απευθύνθηκε στον Ευλογημένο με στίχο:

«Πώς διαμένοντας συχνά εδώ ένας μοναχός,
έχοντας διαβεί τις πέντε νοητικές πλημμύρες διέβη εδώ και την έκτη;
Πώς διαλογιζόμενο συχνά οι ηδονικές αντιλήψεις,
μένουν έξω χωρίς να τον πιάσουν;»

«Με γαλήνιο σώμα, με καλά απελευθερωμένο νου,
χωρίς να δημιουργεί δραστηριότητες, μνημών, χωρίς κατοικία·
έχοντας γνωρίσει τη Διδασκαλία, διαλογιστής χωρίς λογισμό,

δεν θυμώνει, δεν θυμάται, δεν είναι νωθρός.

«Έτσι διαμένοντας συχνά εδώ ένας μοναχός,
έχοντας διαβεί τις πέντε νοητικές πλημμύρες διέβη εδώ και την έκτη;
έτσι διαλογιζόμενο συχνά οι ηδονικές αντιλήψεις,
μένουν έξω χωρίς να τον πιάσουν;»

Τότε η Ραγκά, κόρη του Μάρα, απευθύνθηκε στον Ευλογημένο κοντά του με στίχο:

«Έχοντας κόψει την επιθυμία, αυτός που περιφέρεται με ομάδες και την
Κοινότητα,
σίγουρα θα ακολουθήσουν πολλοί με πίστη·
πολλούς πράγματι αυτός χωρίς κατοικία,
έχοντας κόψει θα οδηγήσει στην πέρα όχθη του βασιλιά του θανάτου».

«Οδηγούν πράγματι οι μεγάλοι ήρωες, με την Άριστη Διδασκαλία οι
Τατχάγκατα·
σε αυτούς που οδηγούνται με τη Διδασκαλία, ποια ζήλια για τους
γνωρίζοντες;»

Τότε η Τανχά και η Αρατί και η Ραγκά, οι κόρες του Μάρα, πήγαν προς τον Μάρα τον Κακό. Ο Μάρα ο Κακός είδε την Τανχά και την Αρατί και την Ραγκά, τις κόρες του Μάρα, να έρχονται από μακριά. Αφού τις είδε, τις προσφώνησε με στίχους:

«Ανόητες, με μίσχους νούφαρων το βουνό τρίβετε·
το όρος με νύχι σκάβετε, σίδερο με δόντια μασάτε.

«Σαν να σηκώνετε βράχο με το κεφάλι, αναζητώντας έδαφος στον κάτω
κόσμο·
σαν να χτυπάτε κούτσουρο με το στήθος, απομακρυνθείτε απογοητευμένες
από τον Γκόταμα».

«Λάμποντας ήρθαν, η Επιθυμία και η Δυσaréσκεια και η Λαγνεία·
αυτές εκεί τις απομάκρυνε ο Διδάσκαλος, όπως ο άνεμος το βαμβάκι που
έπεσε».

Το τρίτο κεφάλαιο.

Αυτή είναι η σύνοψή του -

Πολλοί, Σαμίντι και, Γκοντίκα, επτά χρόνια·
κόρες, διδαγμένη από τον Βούδα, τον ανώτατο, αυτή η πεντάδα του Μάρα.

Η συλλογή του Μάρα ολοκληρώθηκε.

ΠΑΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΑΥΤΗ ΤΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Η παρούσα μετάφραση αποτελεί μέρος του PaliVerse Project, της πρώτης πλήρους και ενιαίας αγγλικής μετάφρασης του Κανόνα Πάλι, μαζί με τα Σχόλια (Aṭṭhakathā) και τα Υποσχόλια (Ṭīkā) και συνοδεύεται από διαδραστικά εργαλεία μελέτης. Το PaliVerse είναι ένα έργο σε εξέλιξη. Οι μεταφράσεις που δημιουργούνται με τεχνητή νοημοσύνη βελτιώνονται συνεχώς μέσω αναθεωρήσεων και σχολίων από ειδικούς. Το παρόν κείμενο αποτελεί την πιο πρόσφατη μετάφραση κατά την ημερομηνία λήψης.

Ημερομηνία δημιουργίας PDF: 14 Σεπτεμβρίου 2026

ΠΩΣ ΝΑ ΠΑΡΑΘΕΣΕΤΕ ΤΗΝ ΠΗΓΗ

PaliVerse (2026). Ο Τριμερής Κανόνας. Ο Κανόνας των Ομιλιών. 3. Η συλλογή των συνδεδεμένων ομιλιών. 1. Το βιβλίο με τους στίχους. 4. Συνδεδεμένες ομιλίες με τον Μάρα έχει ανακτηθεί από το paliverse.org

© 2026 The PaliVerse Project · Με επιφύλαξη παντός δικαιώματος
Κέντρο Μελέτης και Πρακτικής Βουδισμού Τεραβάδα
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία εγγεγραμμένη στην Ελλάδα
Το παρόν PDF μπορεί να διανέμεται ελεύθερα για σκοπούς μελέτης και πρακτικής.

PaliVerse.org